ſonis p ſalitatē. ſba aūt deſig̃re eſſentie vnitatē

Cur pater nō mr̄. et filius nō filia dr ꝫ verbi nomē obtineat. Fratres. ca. xj.

Qua ſimilitudie vocatꝰ eterna lux pr̄. M. Quia ex ſe prolem ſibi equalem genuit. F. Nōne ſibi magis mr̄is nomē ɔuenire vidr. M. In pr̄e ſp ē pn̄cipalis cauſa ꝓlis. et ideo a pn̄cipali ſexu debuit iure ꝫ noie appellari. F Qua ſimlitudie dr gignere. M. Certuꝫ ē ꝙ mēs gigṅt cogitacōnē. cū aūt mēs ſeipam cogitat. q̃ſi aliā ſibi ſmilē generat. Sic ſūmꝰ deus cū ſeipm talē q̃lis eſt cogitauit. ꝓculdubio ſimilem ſibi p om̄ia ymaginē generauit. et ſicut gignens iure pater vocatur ita rectiſſime genitus filius nomiatur. F. Si deus filiū genuit videtur aliq̄n fuiſſe ꝙ filiū nō habuerit. et hoc nomen ex accidēti accepit. qđ ſi hoc ita eſt ſuperior ꝓlatio labefactatur. qua deo nichil accidētale ſed totuꝫ eſſentiale p̄dicabatur. M. Iā racō docuit dei eſſentiā vitam eternam michi et et finis neſciam. ꝙ ſi hec ſingulariter vera vita abſꝗ inicio ſemper fuit. conſtat ꝙ abſꝗ inicio ſemp ſe viuere intellexit. quod ſi ſe viuere non intellexit ſapiens non fuit qđ nephas ē de deo dicere. Qđ ſi aliq̄n ſapientiam aliūde accepit qua prius caruit. tunc id a quo tantū bonum accepit deo melius extitit. quod abſurdiſſimū ē. Sꝫ ſi ſempiterna vita ſe ſp viuere intellexit.

hec intelligentie ſapiētia non aliūde ei accidit ſed ſp ei coeſſentialis fuit· quanq̄ȝ hāc ex ſe ut ꝯplem ſuā ineffabiliter genuerit· igitur pater nunq̄ȝ ſine filio extitit· F· Qua ſimilitudine ſplendor eterne lucis filius vocatur et nō filia? ·M· Quia p oīa ſimilitudo pr̄is in eo exprimitur· vn̄ ⁊ ſimilitudo eius dicitur· Nichil enī in rebus creatis ad integrū ſimilitudinē eius ſeruat a quo naſcitur capilli nāqȝ a capite nati ſūt diſſimiles· poma ab arboribȝ nata illis diſſimilia· lana diſſimilis ouibȝ· fetus aīalium vel ipī filij hoīm· nō p oīa ſimiles qualitati genitorꝝ· hic autē p oīa gignenti ē ſimilimus· et ideo veriſſime nō filia ſed filius· F· Qua aūt habitudine filius verbum vocatur? ·M· Triplicitér verbū intelligitur verbi gr̄a cū hoc verbum homo ore ꝓfertur· aut cum idem verbum in corde abſqȝ motu lingue formatur· aut cum ipā res quā ſignificat illud verbū homo· qualiſ ſit intellectu cogitatur· hoc tercō mō deus verbū ſuū genuit· cū ſeip̄ſū cogitando dixit· et quia totam mūdi formam facturus cogitacōnem dixit· ideo dicitur q̄ oīa in verbo ſuo fecerit· Unde et de creacōne mūdi legitur· ipē dixit et facta ſūt· nichil enī aliud eſt filius vel verbum dei q̄ȝ cogitatio vel ars vel ſapiētia eius· Nempe cum nos aliquam rem cogitamus· ipſius rei ymaginem in noſtra cogitacōne formamus·

Hic deus cū ſeipm̄ cogitauit ſimilē ſui imaginē
p oīa formauit. Et ideo hoc verbū ymago vel
ſimilitudo dei dr. ſ; nichil aliud niſi eādē eſſentia
exp̄mitur. vn̄ ⁊ h̄ verbū dicitur q̄ſi vere bonū.

Quomodo creatura in deo vita eſſe dicatur.

Fratres. Ca. xij.

Quomō dicitur oīe qđ factū ſit in ip̄o vi=
ta fuerit? Num lapides q̄ ſtolidi ſūt in verbo dei
viuūt? M. Omis creatura triphariē ſubſiſtē
dr. in deo. in ſeip̄a. in nobiſ. In deo vita immuta=
bilis. in ſeip̄a ſb̄a cōmutabilis. in nobis ſimili=
tudo rerū ymaginabilis verbi grā lapis in ſe=
ipſo eſt ſb̄a mutabilis q; in calcem ↄuertibilis
In nr̄a cogitacōne ſimilitudo lapidis. in arte
dei eſſentia intermiabilis. vite durabilis. Cū eni
artifex domū facē cogitat. iā domus in ip̄a arte
viuit quā poſtmodū manuſ edificat. ſ; illa quā
manuſ erigit corruet. illa vero q̄ in arte viuit p=
manet. Nichil eni eſt aliud ars q̄ȝ aīa. cū aīa nl
aliud ſit q̄ȝ vita. Hic v̄bū dei nl ē aliud q̄ȝ ars eiꝰ
et ars nl aliud ē q̄ȝ ip̄a vita In hac cūcta immu
tabilr̄ pmāebūt. q̄ in ſb̄a ſui mutabilia deficiūt.

Quō pſona filij ſola ſit incarnata. Frēs.

Cum euidēs racō idē verbū cū Ca. xiij.
patre ⁊ ſpiritu vnam indiuiduā ſubſtan=
tiam inexpugnabiliter probauerit quomodo
ſolum incarnari potuit. Si eni a patris et ſpūs
eſſentia ē ſepatuȝ ⁊ ſit ſinglariter in hūanitate.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf